

— Слѣдъ два часа ще повтаря. . . А сега трѣбва да прѣгледамъ момичето. Вие увѣренъ ли сте, че тя е здрава? Азъ, да си призная, никога не съмъ виждалъ у васъ тази внучка. Ще дойдете ли съ мене при нея? . . .

Въ малка непривѣтлива стаичка, наредъ съ библиотеката, бѣше креватътъ на Рита. На тѣсно, просто легло, въ своето пѣтно палто, лежеше момичето.

Валдковски ядно се намръщи, като сочѣше дѣтето.

— Защо не е съблечена и около нея нѣма никой? — каза той тихо, но грозно. — Дѣ е слугинята? . . .

Докторътъ, като дигаше рамѣнѣ, се наведе надъ Рита за да я съблече. Дѣдото се мжчеше да му помага.

— Тя сега е тѣй измжчена, че дано мога да я вѣстя. Вижте тя е въ безсъзнание! — сурово натякваше докторътъ.

— Бѣдното дѣте. . . Стоплете вино. . . Вана по-скоро!

Добрѣ, дайте чисти бѣли дрехи. . . . Стоплете постелката. . .

И той зашета около момичето.

А дѣдото стоеше, като виновенъ, и гледаше, какъ тѣжно и умѣло се грижи за момичето този чуждъ човѣкъ.

— Герда? . . . — попита Рита, щомъ се свѣсти и отвори очи. — Какво стана съ Герда? . . . Тя тѣй бързаше. . . Азъ я молихъ да бѣга по-бързо. . . даже я удрѣхъ съ стремето. Тя тѣй треперѣше.

Дѣдото веднага прати да пишатъ за Герда.